

Az asszony visszafojtott lélekzettel, kicsit mosolyogva, nyugodtan nézte a harcot . . . Nem félt. Biztos volt az urában. Várta, hogy mi lesz.

A halott asszony imádkozva tartotta kezeit a mellén s arca változatlan nyugalommal nézett bele a semmibe . . .

S a paraszt újra kezdte a harcot.

Mindent felhasznált. Bútort. Edényt. Kést. Villát . . . Mindent! Vadul, ordítva dobálta ellenfelének azokat s csattanva, csörömpölve, irtózatossággal estek neki azok a le-lebukó férfi teste fölött a falnak . . . Az csak játszott . . . Semmiség . . . Macska-egérharc . . .

Aztán megúnta . . . Ő támadt! . . . Könnyű dolga volt . . . Be akarta fejezni a harcot . . . Asszonya látta. Fölvillant szemében a fény és szörnyűséges csapásra emelte az öklét . . . Mint egy vasgolyó, úgy csapott oda a ruthén fejéhez . . . S a medveölő óriás hang nélkül, kettészakadt étellel, mint egy darab fa, esett végig a földön . . . Nagy szemei ijedten rebbentek fel a gerendára és elcsendesült . . .

— Gábor, csak nem halt meg?

— Nem tudom.

Nem is lihegett. Nem is volt fáradt. Nyugodtan törölte véres ökleit a zsebkendőjébe . . .

Felsőbüki Büky György.

A FESTŐ TÁJAI.

*A természetére már alig emlékszem,
talán magas volt.*

Csak hangja zeng még mostan is felém:

a hangja mély volt

s mögötte egy alaktalan

vad szenvedély volt.

Ott árulta a képeit

az iskola homályos folyosóján;

a fal mellé voltak letéve

a képek:

valami kék sugárban csillogó

vidékek.

Ott árulta a képeit,

valakinek kínálta,

de nem a képről

jolyt öt perc múlva a beszélgetés,

hanem a szomorú megélhetésről.

S miközben sóhajtozva így rebegette

alázatos imáját: «Vedd meg! . . .»

azokra a vidékekre gondoltam,

melyek jestellenül

az én lelkem vásznán lebegnek.

Minek a vászon, az ecset,

minek a szín, minek az álom?

Hisz végre minden úgyis elpereg

potomáron.

Gulyás Pál.